

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Šurešová

J. S. Machar:

JARNÍ AKKORD

Do dálek nesou se stříbrný mrak teplozemem, modrou pláň, do dálek plující veselé pták jak třeba křesit se na ní.

Do dálek přes domy vrcholy, kvíždaje vltě si letí... člověk se chvěje a kankotí chtějí s ním by do dálek spění!

PRÍLEŽITOST POMOCI SVÝM PŘÁTELŮM.

Čechoslavaři by se měli všemožně využívat, se jejich síly stačí, v zájmu svých přátel v Československé republice, dle vyzvání ústředního tělesa Č. N. S., S. Č. K. a Slovenské Ligy uverejňného v tomto listu ze dne 6. t. m. Tímto způsobem se skytá nejlepší příležitost krajanům, kteří mají přátele v Čechách, jim pomoci s potravinami a šatstvem dle návodu uveřejněného v onom prozvoání. Kdo bude si přát svým přátelům přispěti v jejich nedostatku, musí jednat rychle a odeslati svůj příspěvek do naznačeného místa, tak aby pak vše se odeslalo do New Yorku v čas, nežli loď odpluje ze zásobami pro trpící naše přátele. Máme-li pomoci, musíme pomoci ihned. Nuže tedy, kdo máte přátele v Čechách, pošlete jim čim nejnutněji potřebují. Pamatujte, doba je krátká a kdo pomůže v čas, pomůže dvakrát. Tyto zásobu posíláte svým přátelům a nikomu jinému.

Tato světová válka naučila nás poznávat přátelskou upřímnost a vůbe lidí, kteří to s námi dobře myslí. A dále, naučili jsme se rozemňavati skoupé a obětavé členy spolků a konečně ty, kteří se domnívali, když jsou v popředí nějakého výboru, že se jim může líbí svět klanět, aniž by sami něčemu rozuměli, nebo dali podnět k něčemu prospěšnému a účelnému.

Upřímné pracovníky svět v nouzi vždy vyhledává, ale málo kdy ocení. Věk dobrý a upřímný pracovník v dobročinnosti nehledá pro sebe slávy.

Dlouhotrvající světový zápas učinil skrbobku přátelství prohlédnou téměř v všech slávnostech, byl by ji sebe-uměleji zakrývali.

Tu se plně osvědčilo pořekadlo, že pravda jako olej vždy vyjde na povrch a že jí ani oheň války nezničí.

Olivovou ratolest, kterou přemier Clemenceau Němečím podal ve Versailles v zájmu dohod, přijíou tito nikoliv jako někdejší nadělověk se slovy na rtech "Got strafte England und Got strafte Frankreich", ale jako bezmnohý vězeň, usvědčený z loupeže, nucený vyslechnouti rozsudek soudu. Přelčení v konferenci bylo po čtyři měsíce projednáváno a jemu puďaná ratolest ve způsobě smlouvy, která obsahovala 80.000 slov.

Němeč úkol v životě byl sláva a moc, provázená péčou, která vždy předchází pád.

Karolina Havlíčková, Bluff City, Kans., 27. dubna 1919. — Prší, prší, jen se leje a v tom Kansasu dost vody je... Ano, prší již třetí den, nevidím sluníčko. Neprší mnoho, jen chvílkami a zatím jest již nasáklá dosti; ale je trochu chladno a to není pro každou, neboť ona má ráda slunečné jasno a tak si myslím — co je dobré pro něco — že to škodí jinému. Pani M. Šimková praví, jak mnoho je zofaleň. Když jest člověk tak nešťastný, tu nevidí žádnou krásu a pakli přeje, ještě větší bolest mu to způsobí, neboť zdá se mu, že ta krásu je pro jiného. Kdyby ale každý nešťastník mohl si uvědomit, jakou ho lesť způsobí činem svým všem přátelům, s hrůzou by se odvrátil od svého úmyslu. Vždycky je bolestno pro příbuzného, doprovází-li nebožtíka, ale doprovází-li sebe, vrata, tu k té bolesti přidá se vešlé palčivost, již se nejen (tak lehce) zhojí. Slyšela jsem více lidí různého stáří, jak si chtějí vzít život a dost malá překážka přibíhá

jim v cestu a více na smrt nenučeli. Dále praví p. 8., že pan bečlák bojí se vzít si dívku, jeť paní šestnáctiletá střevisky. Ale tu je otázka, kdo jí je kupuje? Má-li rodiče zámožné, mohou jí tedy dáti hezké věno a tak by mohla míti mužiček radost a již pro ženskou něco vykonat. Myslim, že vezmou-li se manželé z lásky, tu jeden i druhý hledí, jak by se sobě navzájem zachovali a k sobě se přilipsobili. Jaká se říká — dělá co na očíh vidí! Ano, skutečně oči prozradí někdy to, co ústa tají. Když by mužiček nerad kupoval ženské střevisky, jak po tom dětem, má-li jich několik? Povím tuto příklad: Holka si přinesla střevisce za dva dollary na dluh. Když je tatínek spatřil, spustil ráumus, že prý ne a ne platit je nebude, musí je dát nazpátek. S pláčem holka přišla ke mně a říká se — Čo mám dělat, vždyť střevisce nutně potřebuji! Pravim, jen neplač a střevisce si nech. Dáš za ně vajíčka a tatínek na místě, aby koupil mouku za vajíčka, dá za ni peníze a bude dobře. A tak se stalo. Holka měla radost, že má střevisce; tatínek měl radost, že je nemusel zaplatit a já měla radost, že se tak tak pěkně dopadlo. Vím, že nejsou všichni tak lakomí; některé je někdy možno hodny. Znala jsem staronška — taky bečláka — jenž psal takto: Čtená slečna, řeklo se mi, že sama hospodaříš, přijmou-li by's nějakou pomoc, já mám koně a auto mobil a mašinu okazovat obrázky a něco peněz. Jednomu je smutno, psal bych více, ale nechám to ho, až jest-li mi odepíše! — Odpověď musela být lilebného obsahu, neboť, kdykoliv jí přičítal, tu vždy se usmíval a zas za nádra vložil. Konečně sedl do automobilu a užděl ku slečně. O něco dříve psal jiné slečně dlouhý dopis; také pěkně a na konec, že prý tuze rád by svůj majetek s nějakým rozdělil. Slečna mi odepsala mezi jiným otázkou — a kde prý má tu olejovou studnu? Poje do prý se tam podívat. Tak si uyslím, jak by mohl udělat krásný skutek, kdyby vypomohl oně stařence 110-leté, jež má přijít o svůj domek, na němž je dluh. O ní by se alespoň nedožil zklamání, jako se mu asi od slečně dostane. Ale já pevně doufám, že oně stařence tímější obyvatele pomoci poskytnou již k vůli tomu stáří. Co se týče učení ve vyšších školách, já myslím, že je to moc hezké, dají-li zámožní rodiče dívky do vyšších škol, ale chudým dětem je to velice užitečné, když vidí, jak rodiče těžce stědávají každý dolar a přece nelitují vydat jej na vzdělání svých dětí, jen aby jim zajistili lepší žiti, by nemasly nikomu být na obtíž. Jak je to hezké, když matka vypravuje dětručku do školy a připomíná jí — buď hodná a hezká se a vzpomínej na matku, jak ráda pracuje a a těží se, že ty budeš na tom někdy lépe, nežli ona. A dětručka odpovídá — vždyť já se ráda učím a vše dobře, že chtěly jsme některá zůstat doma a tobe pomoci, by's nemusela tolik dělat! Mým přesvědčením je — ten, kdo má děti, má se o ně starat a ten, kdo je nemá, může být rád, že je té starosti prostý. A když je chtít mít, proč nevezmou si sirotka? Zdá se, že pro to některé manželé nemají děti, aby si vzali na vychování dívky, které raději nemají. Myslim, že je třeba pozorovat přírodu a dle ní se řídit a nikoliv nutit přírodu, by se řídila dle přání jednotlivce. Vždyť každá nepravost je hříeh, jenž trestu neujde! Drahá pani pořadatelko, prosim, mějte strpení s tímto dopisem! Jak vidíte, jsem velice nevyvíčena, ale mám blahé vědomí, že to, co bylo na mně zanedháno, svým dětem nahradim. Po zdruvají sečelně pani pořadatelku, jakož i všechny "Pokrok" čtenářky.

Čtená přítelkyň! Diky za dopis, jakož i za příspěvek 75 centů ve znamkách pro ubohé krajaney ve staré vlasti, kterýchto obnos buďte z rubric obirkové kritován a odevzdán ušel). Srdce má, že kol i celou vaši rodinu zdravim — Pořadatelka. **Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 2. května 1919.** — Čtená pani pořadatelko, přišla jsem dokonit to me vypravování o té službě. Nuže, když jsme přicházely ke láoutě, knoftička s námi zabočila k jednomu z pěkných stavení. Sly jsme požadu, kmotra otevřela při stodole malá dvířka a octnuly jsme se na dvoře. Hned na první pohled bylo znáti, že tam sídlí vzorný hospodář; nářadí hospodářské bylo uklizeno v prostorné kůlně, prostorný dvůr umeten, stavby všechny v pěkném pořádku a v milém souladu. Kmotra stále vyprávělo a než jsme se octnuly v předstí, to již se otvíraly dvře prostorné světlene. Hospodyně byla sama doma a šla se podívat, kdo to přichází. Pojďte dál, zvala, když kmotra s matkou vešly a já za nimi. Po pozdravu a po hubičce, již se hospodyně se svou matkou a s moji polibily, kmotra povídala ku své deři, že me k ní přivedly do služby. Tu je hospodyně zvala, aby si šly sednout. Kmotřička hned se sháněla po malé vnučce — měli jen jednu děvučku, staré asi šest roků — bylo jí ale sděleno, že šla někým s hospodářem. Pak se je ště drobt hovorelo, načerž má matka rekla, že už asi bude muset jít, tak jí hospodyně rekla, že me potřebuji pást husy a dobytek, ale ten že pasou až po znič. Mezi řech přinesla mž s knedlíky, též i kousek každé z nás uzeného masa a ptala se matky; mnoho-li pro me bude chitit služby. Mnoho-li peněz, když si me nechať do vauce — tu jí matka rekla, že to nechá na jejich dobrý vůli, že práce moc nezastanu, že jsem moc slabou. Hospodyně tedy rekla, na těžší práci že mají děvečku. Také měla, jen že na místo pasení husí často me pouzivali k práci s děvečkou. Husy den po dni se pásly na velké zahradě; měly tam rybníček, což by bylo šlo housatím dost k duhu, kdyby tam byla netekla ze stáje močka. To housata morilo a tak nějaké pošlo. Me nepoužívali jenom k lehké práci, taky velní těžkou, jako bylo řezání fezauky. Já jsem nemohla mašinu utošit, do stolice jsem nejměla stejnoměrně dávat. Rezanou jsem řezali s ovesné slámy a suchého jetele. Taký hnůj ze stáje jsem s děvečkou musila házet, totiž jsme ho odušely na nozidlách na kompost. Děvečka byla velká a já malá, tak když jsme ten hnůj nesly, vzdilo to na moji stranu více, než na stranu děvečky. To mé ruce ve dlaních páliły, celé jsem je měla jako vytrhané z rounu. Měla jsem vždy zapl i rty sevře, abych sobě nezaplakala, jak me nemilosrdně dfou. Kámen na jeteli jsme sbíraly; nechtěla jsem s málem bežet vzejpat. Sbíralo se do košíka neb opátky a tak, když jsem šla vysejpat na vřz, div mně hřbet neupraskl, jak to bylo námahavé. Když jsem tam byla dva a půl týden, to byl ve čtvrtek svátek, přišla se matka na me podívat. Když jsme se octnuly samotné na zahrádě, sedly k sobě pod ovocný strom, tu se me matka ptala — dítě, jak se tady máš? Měla jsem takové špatné sny o tobe, že, když jsem pročila, nemohla jsem starosti usnout. Až udřena jsem byla, odpověděla jsem, že to takové není, jak povídaš. Husy je nepasu, ale že me používají k jiným pracím. Nejtěžší že je řezání fezauky a hnůj nosit na těch nosídlech. Položila jsem si hlavu na matčím klín, zástěru její přitiskla k očím a hrdlo jsem měla sevřené. Za to pláčem jsem sobě ulehčovala. Matka se dala do pláče též a slzami skrápěla hlavu mou. Ostatní musím dopovědět po druhě. Nyuň musim poděkovat za známku pani tetě Vítanvisové. Ano, milá pani, ráda své chování došti podám v milé Z. H., neb ty děti zle rození neví, co je zle na světě. Přeje jim tolik nespokojeně, nežim si vžití dobrého bydlá. Čtená pani pořadatelko, děkuji vám za přání k přibylému našemu klučinovi. Máme z ucho radost! Děti, co jsou doma, též. Jeho rtiky už se smějí, ba začíná již i houkat. Farmarčí si hodný od svátků zaseh, neboť panovala

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 2. května 1919. — Čtená pani pořadatelko, přišla jsem dokonit to me vypravování o té službě. Nuže, když jsme přicházely ke láoutě, knoftička s námi zabočila k jednomu z pěkných stavení. Sly jsme požadu, kmotra otevřela při stodole malá dvířka a octnuly jsme se na dvoře. Hned na první pohled bylo znáti, že tam sídlí vzorný hospodář; nářadí hospodářské bylo uklizeno v prostorné kůlně, prostorný dvůr umeten, stavby všechny v pěkném pořádku a v milém souladu. Kmotra stále vyprávělo a než jsme se octnuly v předstí, to již se otvíraly dvře prostorné světlene. Hospodyně byla sama doma a šla se podívat, kdo to přichází. Pojďte dál, zvala, když kmotra s matkou vešly a já za nimi. Po pozdravu a po hubičce, již se hospodyně se svou matkou a s moji polibily, kmotra povídala ku své deři, že me k ní přivedly do služby. Tu je hospodyně zvala, aby si šly sednout. Kmotřička hned se sháněla po malé vnučce — měli jen jednu děvučku, staré asi šest roků — bylo jí ale sděleno, že šla někým s hospodářem. Pak se je ště drobt hovorelo, načerž má matka rekla, že už asi bude muset jít, tak jí hospodyně rekla, že me potřebuji pást husy a dobytek, ale ten že pasou až po znič. Mezi řech přinesla mž s knedlíky, též i kousek každé z nás uzeného masa a ptala se matky; mnoho-li pro me bude chitit služby. Mnoho-li peněz, když si me nechať do vauce — tu jí matka rekla, že to nechá na jejich dobrý vůli, že práce moc nezastanu, že jsem moc slabou. Hospodyně tedy rekla, na těžší práci že mají děvečku. Také měla, jen že na místo pasení husí často me pouzivali k práci s děvečkou. Husy den po dni se pásly na velké zahradě; měly tam rybníček, což by bylo šlo housatím dost k duhu, kdyby tam byla netekla ze stáje močka. To housata morilo a tak nějaké pošlo. Me nepoužívali jenom k lehké práci, taky velní těžkou, jako bylo řezání fezauky. Já jsem nemohla mašinu utošit, do stolice jsem nejměla stejnoměrně dávat. Rezanou jsem řezali s ovesné slámy a suchého jetele. Taký hnůj ze stáje jsem s děvečkou musila házet, totiž jsme ho odušely na nozidlách na kompost. Děvečka byla velká a já malá, tak když jsme ten hnůj nesly, vzdilo to na moji stranu více, než na stranu děvečky. To mé ruce ve dlaních páliły, celé jsem je měla jako vytrhané z rounu. Měla jsem vždy zapl i rty sevře, abych sobě nezaplakala, jak me nemilosrdně dfou. Kámen na jeteli jsme sbíraly; nechtěla jsem s málem bežet vzejpat. Sbíralo se do košíka neb opátky a tak, když jsem šla vysejpat na vřz, div mně hřbet neupraskl, jak to bylo námahavé. Když jsem tam byla dva a půl týden, to byl ve čtvrtek svátek, přišla se matka na me podívat. Když jsme se octnuly samotné na zahrádě, sedly k sobě pod ovocný strom, tu se me matka ptala — dítě, jak se tady máš? Měla jsem takové špatné sny o tobe, že, když jsem pročila, nemohla jsem starosti usnout. Až udřena jsem byla, odpověděla jsem, že to takové není, jak povídaš. Husy je nepasu, ale že me používají k jiným pracím. Nejtěžší že je řezání fezauky a hnůj nosit na těch nosídlech. Položila jsem si hlavu na matčím klín, zástěru její přitiskla k očím a hrdlo jsem měla sevřené. Za to pláčem jsem sobě ulehčovala. Matka se dala do pláče též a slzami skrápěla hlavu mou. Ostatní musím dopovědět po druhě. Nyuň musim poděkovat za známku pani tetě Vítanvisové. Ano, milá pani, ráda své chování došti podám v milé Z. H., neb ty děti zle rození neví, co je zle na světě. Přeje jim tolik nespokojeně, nežim si vžití dobrého bydlá. Čtená pani pořadatelko, děkuji vám za přání k přibylému našemu klučinovi. Máme z ucho radost! Děti, co jsou doma, též. Jeho rtiky už se smějí, ba začíná již i houkat. Farmarčí si hodný od svátků zaseh, neboť panovala

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 2. května 1919. — Čtená pani pořadatelko, přišla jsem dokonit to me vypravování o té službě. Nuže, když jsme přicházely ke láoutě, knoftička s námi zabočila k jednomu z pěkných stavení. Sly jsme požadu, kmotra otevřela při stodole malá dvířka a octnuly jsme se na dvoře. Hned na první pohled bylo znáti, že tam sídlí vzorný hospodář; nářadí hospodářské bylo uklizeno v prostorné kůlně, prostorný dvůr umeten, stavby všechny v pěkném pořádku a v milém souladu. Kmotra stále vyprávělo a než jsme se octnuly v předstí, to již se otvíraly dvře prostorné světlene. Hospodyně byla sama doma a šla se podívat, kdo to přichází. Pojďte dál, zvala, když kmotra s matkou vešly a já za nimi. Po pozdravu a po hubičce, již se hospodyně se svou matkou a s moji polibily, kmotra povídala ku své deři, že me k ní přivedly do služby. Tu je hospodyně zvala, aby si šly sednout. Kmotřička hned se sháněla po malé vnučce — měli jen jednu děvučku, staré asi šest roků — bylo jí ale sděleno, že šla někým s hospodářem. Pak se je ště drobt hovorelo, načerž má matka rekla, že už asi bude muset jít, tak jí hospodyně rekla, že me potřebuji pást husy a dobytek, ale ten že pasou až po znič. Mezi řech přinesla mž s knedlíky, též i kousek každé z nás uzeného masa a ptala se matky; mnoho-li pro me bude chitit služby. Mnoho-li peněz, když si me nechať do vauce — tu jí matka rekla, že to nechá na jejich dobrý vůli, že práce moc nezastanu, že jsem moc slabou. Hospodyně tedy rekla, na těžší práci že mají děvečku. Také měla, jen že na místo pasení husí často me pouzivali k práci s děvečkou. Husy den po dni se pásly na velké zahradě; měly tam rybníček, což by bylo šlo housatím dost k duhu, kdyby tam byla netekla ze stáje močka. To housata morilo a tak nějaké pošlo. Me nepoužívali jenom k lehké práci, taky velní těžkou, jako bylo řezání fezauky. Já jsem nemohla mašinu utošit, do stolice jsem nejměla stejnoměrně dávat. Rezanou jsem řezali s ovesné slámy a suchého jetele. Taký hnůj ze stáje jsem s děvečkou musila házet, totiž jsme ho odušely na nozidlách na kompost. Děvečka byla velká a já malá, tak když jsme ten hnůj nesly, vzdilo to na moji stranu více, než na stranu děvečky. To mé ruce ve dlaních páliły, celé jsem je měla jako vytrhané z rounu. Měla jsem vždy zapl i rty sevře, abych sobě nezaplakala, jak me nemilosrdně dfou. Kámen na jeteli jsme sbíraly; nechtěla jsem s málem bežet vzejpat. Sbíralo se do košíka neb opátky a tak, když jsem šla vysejpat na vřz, div mně hřbet neupraskl, jak to bylo námahavé. Když jsem tam byla dva a půl týden, to byl ve čtvrtek svátek, přišla se matka na me podívat. Když jsme se octnuly samotné na zahrádě, sedly k sobě pod ovocný strom, tu se me matka ptala — dítě, jak se tady máš? Měla jsem takové špatné sny o tobe, že, když jsem pročila, nemohla jsem starosti usnout. Až udřena jsem byla, odpověděla jsem, že to takové není, jak povídaš. Husy je nepasu, ale že me používají k jiným pracím. Nejtěžší že je řezání fezauky a hnůj nosit na těch nosídlech. Položila jsem si hlavu na matčím klín, zástěru její přitiskla k očím a hrdlo jsem měla sevřené. Za to pláčem jsem sobě ulehčovala. Matka se dala do pláče též a slzami skrápěla hlavu mou. Ostatní musím dopovědět po druhě. Nyuň musim poděkovat za známku pani tetě Vítanvisové. Ano, milá pani, ráda své chování došti podám v milé Z. H., neb ty děti zle rození neví, co je zle na světě. Přeje jim tolik nespokojeně, nežim si vžití dobrého bydlá. Čtená pani pořadatelko, děkuji vám za přání k přibylému našemu klučinovi. Máme z ucho radost! Děti, co jsou doma, též. Jeho rtiky už se smějí, ba začíná již i houkat. Farmarčí si hodný od svátků zaseh, neboť panovala

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 2. května 1919. — Čtená pani pořadatelko, přišla jsem dokonit to me vypravování o té službě. Nuže, když jsme přicházely ke láoutě, knoftička s námi zabočila k jednomu z pěkných stavení. Sly jsme požadu, kmotra otevřela při stodole malá dvířka a octnuly jsme se na dvoře. Hned na první pohled bylo znáti, že tam sídlí vzorný hospodář; nářadí hospodářské bylo uklizeno v prostorné kůlně, prostorný dvůr umeten, stavby všechny v pěkném pořádku a v milém souladu. Kmotra stále vyprávělo a než jsme se octnuly v předstí, to již se otvíraly dvře prostorné světlene. Hospodyně byla sama doma a šla se podívat, kdo to přichází. Pojďte dál, zvala, když kmotra s matkou vešly a já za nimi. Po pozdravu a po hubičce, již se hospodyně se svou matkou a s moji polibily, kmotra povídala ku své deři, že me k ní přivedly do služby. Tu je hospodyně zvala, aby si šly sednout. Kmotřička hned se sháněla po malé vnučce — měli jen jednu děvučku, staré asi šest roků — bylo jí ale sděleno, že šla někým s hospodářem. Pak se je ště drobt hovorelo, načerž má matka rekla, že už asi bude muset jít, tak jí hospodyně rekla, že me potřebuji pást husy a dobytek, ale ten že pasou až po znič. Mezi řech přinesla mž s knedlíky, též i kousek každé z nás uzeného masa a ptala se matky; mnoho-li pro me bude chitit služby. Mnoho-li peněz, když si me nechať do vauce — tu jí matka rekla, že to nechá na jejich dobrý vůli, že práce moc nezastanu, že jsem moc slabou. Hospodyně tedy rekla, na těžší práci že mají děvečku. Také měla, jen že na místo pasení husí často me pouzivali k práci s děvečkou. Husy den po dni se pásly na velké zahradě; měly tam rybníček, což by bylo šlo housatím dost k duhu, kdyby tam byla netekla ze stáje močka. To housata morilo a tak nějaké pošlo. Me nepoužívali jenom k lehké práci, taky velní těžkou, jako bylo řezání fezauky. Já jsem nemohla mašinu utošit, do stolice jsem nejměla stejnoměrně dávat. Rezanou jsem řezali s ovesné slámy a suchého jetele. Taký hnůj ze stáje jsem s děvečkou musila házet, totiž jsme ho odušely na nozidlách na kompost. Děvečka byla velká a já malá, tak když jsme ten hnůj nesly, vzdilo to na moji stranu více, než na stranu děvečky. To mé ruce ve dlaních páliły, celé jsem je měla jako vytrhané z rounu. Měla jsem vždy zapl i rty sevře, abych sobě nezaplakala, jak me nemilosrdně dfou. Kámen na jeteli jsme sbíraly; nechtěla jsem s málem bežet vzejpat. Sbíralo se do košíka neb opátky a tak, když jsem šla vysejpat na vřz, div mně hřbet neupraskl, jak to bylo námahavé. Když jsem tam byla dva a půl týden, to byl ve čtvrtek svátek, přišla se matka na me podívat. Když jsme se octnuly samotné na zahrádě, sedly k sobě pod ovocný strom, tu se me matka ptala — dítě, jak se tady máš? Měla jsem takové špatné sny o tobe, že, když jsem pročila, nemohla jsem starosti usnout. Až udřena jsem byla, odpověděla jsem, že to takové není, jak povídaš. Husy je nepasu, ale že me používají k jiným pracím. Nejtěžší že je řezání fezauky a hnůj nosit na těch nosídlech. Položila jsem si hlavu na matčím klín, zástěru její přitiskla k očím a hrdlo jsem měla sevřené. Za to pláčem jsem sobě ulehčovala. Matka se dala do pláče též a slzami skrápěla hlavu mou. Ostatní musím dopovědět po druhě. Nyuň musim poděkovat za známku pani tetě Vítanvisové. Ano, milá pani, ráda své chování došti podám v milé Z. H., neb ty děti zle rození neví, co je zle na světě. Přeje jim tolik nespokojeně, nežim si vžití dobrého bydlá. Čtená pani pořadatelko, děkuji vám za přání k přibylému našemu klučinovi. Máme z ucho radost! Děti, co jsou doma, též. Jeho rtiky už se smějí, ba začíná již i houkat. Farmarčí si hodný od svátků zaseh, neboť panovala

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 2. května 1919. — Čtená pani pořadatelko, přišla jsem dokonit to me vypravování o té službě. Nuže, když jsme přicházely ke láoutě, knoftička s námi zabočila k jednomu z pěkných stavení. Sly jsme požadu, kmotra otevřela při stodole malá dvířka a octnuly jsme se na dvoře. Hned na první pohled bylo znáti, že tam sídlí vzorný hospodář; nářadí hospodářské bylo uklizeno v prostorné kůlně, prostorný dvůr umeten, stavby všechny v pěkném pořádku a v milém souladu. Kmotra stále vyprávělo a než jsme se octnuly v předstí, to již se otvíraly dvře prostorné světlene. Hospodyně byla sama doma a šla se podívat, kdo to přichází. Pojďte dál, zvala, když kmotra s matkou vešly a já za nimi. Po pozdravu a po hubičce, již se hospodyně se svou matkou a s moji polibily, kmotra povídala ku své deři, že me k ní přivedly do služby. Tu je hospodyně zvala, aby si šly sednout. Kmotřička hned se sháněla po malé vnučce — měli jen jednu děvučku, staré asi šest roků — bylo jí ale sděleno, že šla někým s hospodářem. Pak se je ště drobt hovorelo, načerž má matka rekla, že už asi bude muset jít, tak jí hospodyně rekla, že me potřebuji pást husy a dobytek, ale ten že pasou až po znič. Mezi řech přinesla mž s knedlíky, též i kousek každé z nás uzeného masa a ptala se matky; mnoho-li pro me bude chitit služby. Mnoho-li peněz, když si me nechať do vauce — tu jí matka rekla, že to nechá na jejich dobrý vůli, že práce moc nezastanu, že jsem moc slabou. Hospodyně tedy rekla, na těžší práci že mají děvečku. Také měla, jen že na místo pasení husí často me pouzivali k práci s děvečkou. Husy den po dni se pásly na velké zahradě; měly tam rybníček, což by bylo šlo housatím dost k duhu, kdyby tam byla netekla ze stáje močka. To housata morilo a tak nějaké pošlo. Me nepoužívali jenom k lehké práci, taky velní těžkou, jako bylo řezání fezauky. Já jsem nemohla mašinu utošit, do stolice jsem nejměla stejnoměrně dávat. Rezanou jsem řezali s ovesné slámy a suchého jetele. Taký hnůj ze stáje jsem s děvečkou musila házet, totiž jsme ho odušely na nozidlách na kompost. Děvečka byla velká a já malá, tak když jsme ten hnůj nesly, vzdilo to na moji stranu více, než na stranu děvečky. To mé ruce ve dlaních páliły, celé jsem je měla jako vytrhané z rounu. Měla jsem vždy zapl i rty sevře, abych sobě nezaplakala, jak me nemilosrdně dfou. Kámen na jeteli jsme sbíraly; nechtěla jsem s málem bežet vzejpat. Sbíralo se do košíka neb opátky a tak, když jsem šla vysejpat na vřz, div mně hřbet neupraskl, jak to bylo námahavé. Když jsem tam byla dva a půl týden, to byl ve čtvrtek svátek, přišla se matka na me podívat. Když jsme se octnuly samotné na zahrádě, sedly k sobě pod ovocný strom, tu se me matka ptala — dítě, jak se tady máš? Měla jsem takové špatné sny o tobe, že, když jsem pročila, nemohla jsem starosti usnout. Až udřena jsem byla, odpověděla jsem, že to takové není, jak povídaš. Husy je nepasu, ale že me používají k jiným pracím. Nejtěžší že je řezání fezauky a hnůj nosit na těch nosídlech. Položila jsem si hlavu na matčím klín, zástěru její přitiskla k očím a hrdlo jsem měla sevřené. Za to pláčem jsem sobě ulehčovala. Matka se dala do pláče též a slzami skrápěla hlavu mou. Ostatní musím dopovědět po druhě. Nyuň musim poděkovat za známku pani tetě Vítanvisové. Ano, milá pani, ráda své chování došti podám v milé Z. H., neb ty děti zle rození neví, co je zle na světě. Přeje jim tolik nespokojeně, nežim si vžití dobrého bydlá. Čtená pani pořadatelko, děkuji vám za přání k přibylému našemu klučinovi. Máme z ucho radost! Děti, co jsou doma, též. Jeho rtiky už se smějí, ba začíná již i houkat. Farmarčí si hodný od svátků zaseh, neboť panovala

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 2. května 1919. — Čtená pani pořadatelko, přišla jsem dokonit to me vypravování o té službě. Nuže, když jsme přicházely ke láoutě, knoftička s námi zabočila k jednomu z pěkných stavení. Sly jsme požadu, kmotra otevřela při stodole malá dvířka a octnuly jsme se na dvoře. Hned na první pohled bylo znáti, že tam sídlí vzorný hospodář; nářadí hospodářské bylo uklizeno v prostorné kůlně, prostorný dvůr umeten, stavby všechny v pěkném pořádku a v milém souladu. Kmotra stále vyprávělo a než jsme se octnuly v předstí, to již se otvíraly dvře prostorné světlene. Hospodyně byla sama doma a šla se podívat, kdo to přichází. Pojďte dál, zvala, když kmotra s matkou vešly a já za nimi. Po pozdravu a po hubičce, již se hospodyně se svou matkou a s moji polibily, kmotra povídala ku své deři, že me k ní přivedly do služby. Tu je hospodyně zvala, aby si šly sednout. Kmotřička hned se sháněla po malé vnučce — měli jen jednu děvučku, staré asi šest roků — bylo jí ale sděleno, že šla někým s hospodářem. Pak se je ště drobt hovorelo, načerž má matka rekla, že už asi bude muset jít, tak jí hospodyně rekla, že me potřebuji pást husy a dobytek, ale ten že pasou až po znič. Mezi řech přinesla mž s knedlíky, též i kousek každé z nás uzeného masa a ptala se matky; mnoho-li pro me bude chitit služby. Mnoho-li peněz, když si me nechať do vauce — tu jí matka rekla, že to nechá na jejich dobrý vůli, že práce moc nezastanu, že jsem moc slabou. Hospodyně tedy rekla, na těžší práci že mají děvečku. Také měla, jen že na místo pasení husí často me pouzivali k práci s děvečkou. Husy den po dni se pásly na velké zahradě; měly tam rybníček, což by bylo šlo housatím dost k duhu, kdyby tam byla netekla ze stáje močka. To housata morilo a tak nějaké pošlo. Me nepoužívali jenom k lehké práci, taky velní těžkou, jako bylo řezání fezauky. Já jsem nemohla mašinu utošit, do stolice jsem nejměla stejnoměrně dávat. Rezanou jsem řezali s ovesné slámy a suchého jetele. Taký hnůj ze stáje jsem s děvečkou musila házet, totiž jsme ho odušely na nozidlách na kompost. Děvečka byla velká a já malá, tak když jsme ten hnůj nesly, vzdilo to na moji stranu více, než na stranu děvečky. To mé ruce ve dlaních páliły, celé jsem je měla jako vytrhané z rounu. Měla jsem vždy zapl i rty sevře, abych sobě nezaplakala, jak me nemilosrdně dfou. Kámen na jeteli jsme sbíraly; nechtěla jsem s málem bežet vzejpat. Sbíralo se do košíka neb opátky a tak, když jsem šla vysejpat na vřz, div mně hřbet neupraskl, jak to bylo námahavé. Když jsem tam byla dva a půl týden, to byl ve čtvrtek svátek, přišla se matka na me podívat. Když jsme se octnuly samotné na zahrádě, sedly k sobě pod ovocný strom, tu se me matka ptala — dítě, jak se tady máš? Měla jsem takové špatné sny o tobe, že, když jsem pročila, nemohla jsem starosti usnout. Až udřena jsem byla, odpověděla jsem, že to takové není, jak povídaš. Husy je nepasu, ale že me používají k jiným pracím. Nejtěžší že je řezání fezauky a hnůj nosit na těch nosídlech. Položila jsem si hlavu na matčím klín, zástěru její přitiskla k očím a hrdlo jsem měla sevřené. Za to pláčem jsem sobě ulehčovala. Matka se dala do pláče též a slzami skrápěla hlavu mou. Ostatní musím dopovědět po druhě. Nyuň musim poděkovat za známku pani tetě Vítanvisové. Ano, milá pani, ráda své chování došti podám v milé Z. H., neb ty děti zle rození neví, co je zle na světě. Přeje jim tolik nespokojeně, nežim si vžití dobrého bydlá. Čtená pani pořadatelko, děkuji vám za přání k přibylému našemu klučinovi. Máme z ucho radost! Děti, co jsou doma, též. Jeho rtiky už se smějí, ba začíná již i houkat. Farmarčí si hodný od svátků zaseh, neboť panovala

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 2. května 1919. — Čtená pani pořadatelko, přišla jsem dokonit to me vypravování o té službě. Nuže, když jsme přicházely ke láoutě, knoftička s námi zabočila k jednomu z pěkných stavení. Sly jsme požadu, kmotra otevřela při stodole malá dvířka a octnuly jsme se na dvoře. Hned na první pohled bylo znáti, že tam sídlí vzorný hospodář; nářadí hospodářské bylo uklizeno v prostorné kůlně, prostorný dvůr umeten, stavby všechny v pěkném pořádku a v milém souladu. Kmotra stále vyprávělo a než jsme se octnuly v předstí, to již se otvíraly dvře prostorné světlene. Hospodyně byla sama doma a šla se podívat, kdo to přichází. Pojďte dál, zvala, když kmotra s matkou vešly a já za nimi. Po pozdravu a po hubičce, již se hospodyně se svou matkou a s moji polibily, kmotra povídala ku své deři, že me k ní přivedly do služby. Tu je hospodyně zvala, aby si šly sednout. Kmotřička hned se sháněla po malé vnučce — měli jen jednu děvučku, staré asi šest roků — bylo jí ale sděleno, že šla někým s hospodářem. Pak se je ště drobt hovorelo, načerž má matka rekla, že už asi bude muset jít, tak jí hospodyně rekla, že me potřebuji pást husy a dobytek, ale ten že pasou až po znič. Mezi řech přinesla mž s knedlíky, též i kousek každé z nás uzeného masa a ptala se matky; mnoho-li pro me bude chitit služby. Mnoho-li peněz, když si me nechať do vauce — tu jí matka rekla, že to nechá na jejich dobrý vůli, že práce moc nezastanu, že jsem moc slabou. Hospodyně tedy rekla, na těžší práci že mají děvečku. Také měla, jen že na místo pasení husí často me pouzivali k práci s děvečkou. Husy den po dni se pásly na velké zahradě; měly tam rybníček, což by bylo šlo housatím dost k duhu, kdyby tam byla netekla ze stáje močka. To housata morilo a tak nějaké pošlo. Me nepoužívali jenom k lehké práci, taky velní těžkou, jako bylo řezání fezauky. Já jsem nemohla mašinu utošit, do stolice jsem nejměla stejnoměrně dávat. Rezanou jsem řezali s ovesné slámy a suchého jetele. Taký hnůj ze stáje jsem s děvečkou musila házet, totiž jsme ho odušely na nozidlách na kompost. Děvečka byla velká a já malá, tak když jsme ten hnůj nesly, vzdilo to na moji stranu více, než na stranu děvečky. To mé ruce ve dlaních páliły, celé jsem je měla jako vytrhané z rounu. Měla jsem vždy zapl i rty sevře, abych sobě nezaplakala, jak me nemilosrdně dfou. Kámen na jeteli jsme sbíraly; nechtěla jsem s málem bežet vzejpat. Sbíralo se do košíka neb opátky a tak, když jsem šla vysejpat na vřz, div mně hřbet neupraskl, jak to bylo námahavé. Když jsem tam byla dva a půl týden, to byl ve čtvrtek svátek, přišla se matka na me podívat. Když jsme se octnuly